సత్యపథము

SATYAPATHAMU

మచ్చిత్త మద్గత ప్రాణా:
బోధయంతి పరస్పరం

\- **భగవద్గీత**

అధ్యాత్మిక పూజ్య బాబూజీ జన్మదిన సంచిక సంపుటి 26
త్రైమాసిక పత్రిక 2020 సంచిక 2

విషయ సూచిక

	Editorial	Vidyadhar Joshi	1
1.	Spiritual Advancement	Pujya Babuji Maharaj	2
2.	Real Assistance	Pujya Babuji Maharaj	6
3.	Constant Remembrance	Sri K.C.Narayna	10
4.	Love Him Who Loves all In the New Path	Sri K.C.Narayana	16
5.	అందరినీ ప్రేమించు ఆయనను ప్రేమించుము	పూజ్య బాబూజీ మహారాజ్	20
6.	సాధకుల సందేహాలు - సమాధానములు	శ్రీ కె. సి. నారాయణ	29

సంపాదకవర్గము

డా.కె.మాధవ

శ్రీ విద్యాధర్ జోషి

శ్రీ జి.కొండారెడ్డి

పత్రిక చిరునామా

శ్రీరామచంద్ర చైతన్య స్రవంతి

లక్ష్మీప్లాజా, 5వ అంతస్తు

షెనాయ్ నర్సింగ్ హోమ్ ప్రక్కన,

ఎంట్రెమ్చ్మెంట్ రోడ్, ఈస్ట్ మారేడ్ పల్లి,

సికింద్రాబాద్ – 500 026

Published by:

SRI RAMCHANDRA PUBLISHERS

LAXMI PLAZA, 4TH Floor, Besides Shenoy Nursing Home,

Entrenchment Road, East Marredpally,

SECUNDERABAD-500 026.

EDITORIAL

- Vidyadhar Joshi

Dear Brethren,

For proper sadhana, it is important to have a preliminary understanding of the Prayer given by Pujya Babuji Maharaj. Master says, "**It is sheer folly to pray to the great Master for worldly gains except in most special cases**". This sentence underlines the most basic but fundamental clarity required to do sadhana. Anything that comes under worldly gains can be termed as wishes or desires. The Prayer given by the Master is thus not for any wish fulfillment. Why has Master used the expression, "sheer folly"?

Many people believe that there is happiness in wish fulfillment, but what happens is that people consider momentary pleasure arising out of wish fulfillment as happiness. Master says, "**Our desires are the main cause of miseries. So the only solution of miseries is the curtailment of desires. Fewer the desires, lesser shall be our miseries. But to become desireless is another problem. Desires form a network, which we are entangled in. The more we try to get rid of it, tighter become the fibres of the net."**

After fulfillment of a wish or desire, a new desire is created. This becomes the cause of potential misery. The reality is that desires can be many and countless, that is why it is a folly to consider wish fulfillment as happiness because the process of joy and misery can never be ended this way.

Master says, "**Desire can be stated as the fulfillment of which brings pleasure to the heart, while its nonfulfillment brings sorrow, misery and pain; and the enjoyer of it is you alone, and**

yourself alone the doer. Duty is the carrying out of the commandment with non- attachment with the motive."

Real happiness arises out of becoming desireless. When we become desireless, we can faithfully do our duty to God as His command by staying in the present. In this state, we can do all our work without creating further samskaras.

Desirelessness should not be considered worldly renunciation or sanyasa. Action is essential for a householder, not renunciation. But even while performing actions, it is definitely possible to be desireless. This basic clarity one should have about Prayer. The solution He gives is, **"The only way to free us from the entanglements (of desires) is to divert our attention from them and fix our eyes on the very Real thing.**" As we know from His commentary on the second commandment, the essence of prayer is pointed attention on the Real. The prayer given by the Master is holistic and complete in not just stating the problem but the ultimate solution as well.

O Master!
Thou art the real Goal of human life
We are yet but slaves of wishes,
Putting bar to our advancement.
Thou art the only God and power
To bring us up to that stage.
Pranams.

1 . SPIRITUAL ADVANCEMENT

- *Pujya Sri Ramachandraji Maharaj*

You will find many personalities in this world tearing off the veil of MAYA but hardly one who could remove the covering of egoism. Even in lifelong ages this thing becomes impossible. That is the only veil hanging between man and God. The Abhyasis before coming near this veil call themselves perfect and they are really so. But such a great personality as could tear off this veil comes after thousands of years. That is the only thing to be crossed over after which the wave of Almighty begins to flow without break. It is very difficult to find out a man, talented with it. This would be a fool's saying if I approach anybody with this sermon because he will find these defects in me: but I write to you for your guidance to acquire that stage. I am duty-bound to say so to you all. Suppose I am not qualified to this extent, still I have a heart ready to pray for you all to gain that stage. But how can you or any body gain such a thing when you do not overcome your laziness and sluggishness even. When intending to reach the higher ideal one must give up things obstructing the way. If one cannot give up the un-wanted things, that means he has not yet formed his ideal. Two things cannot stand at one place. Now I am coming to your point. My life I cannot say will be shorter or longer. During the interval if you or others waste time in doing nothing I think that will be a blunder,

although some body will remain to give you spiritual stages equally as I do. But I want to see the progress of you all with my own eyes.

If a man keeps before him his ideal (I mean the Godly one) in real sense it can never happen that he may be able to neglect this foremost duty. There are also obstacles made by you which can be overcome if you give a little strain to your will. I sometimes fear to tell you the weakness. At the same time I know that you know your weaknesses yourself. If you pay heed to the pious thought of realization these things will soon bid farewell. I may also be helpful to you in this matter provided you impel a little towards the march for freedom. The people generally do not try to leave the habit which they are accustomed to because they have to exercise themselves and thus feel trouble. Alright, I agree. Do not try to remove them, but at the same time exercise yourself as best as you can and adopt the means to gain the real object of life. If you really start, inform me so that I may look to your advantages at each step. You know yourself that I am building my hopes on you as well. Am I not then, sorry if you do not improve.

You have written to me that you have burning desire for spiritual advancement, and I believe it. The burning of wood has its three natures, One of the state is that it gives smoke; the other spark & the third the essence of the burning which is

visible if you see minutely. Its colour is like that of electricity and it cooks the food very soon. This thing is due to the oily substance it has got. The other things, that is, smoke and spark are due to wetness and solidity respectively. Had you the burning desire like that of electric spark created by the firewood, you would have gone by leaps and bounds in the spiritual field. Electricity is devoid of smoke and solidity. How it works then? Be like electricity and then burn. Then you will bring the desired result. If you free yourself with wetness and solidity then naturally you become the electric thing your experience in life will convince you. If you ask this question I shall answer that wetness mingled with the solid substance darkens you mostly. Actions of nature against SUKSHMATA shine out as desired. Desire for gaining the goal of life a man must have. I am writing these sentences to you so that people may not criticize me. This desire will go away naturally when you attend to the goal of life. But this thing is far off. You must not contemplate it at the present stage. It is the God's blessings, one gets in reward. What is the oil for the Abhyasi? Devotion. Constant remembrance brings devotion nearer and it is the seed from which oil is obtained. As regards other followers I would say that most of them are lazy and they are so accustomed to it that they get but little time to look to their best advantage. But it does not matter. What is our duty as a brother? We should always regard them like the sons of the same father. Suppose anyone of us is

wanting in duty, there is no reason why should I be undutiful towards him. I always say things to be followed by spiritual brothers indirectly. I do not make compulsion like my master for a certain thing except that of meditation for which I am obliged to say that they do not feel incumbent upon them to follow it. Why this thing I do? It may be due to the fact that if I forbid anything and they do it, they are proving themselves undutiful which is a sin if you minutely go into the real sense of teaching I do not want that they may enter into any sort of sin in any way. The Abhyasis understand what I mean but they do not follow it. For instance meat-eating is strictly forbidden in our Sanstha & I have declared the policy and the mandate of my maser, but none of them could leave it. It is not at all beneficial for spiritual purpose. It may be prescribed for the weak and can be allowed for them in rare cases but not for the persons who have healthy body. The people generally take it for taste, which is harmful for purposes of spiritual advancement. Really speaking any sort of undue attachment- positive and negative is a poison for spirituality. I hope the letter will satisfy you.

- From a letter to an Abhyasi

(Sahajmarg Patrika: 1961: 5.1)

2 . The Real Assistance

\- **Pujya Babuji Maharaj**

Sahaj Marg means the Natural Path. Nature is plain and simple and Sahaj Marg is known for its plain and simple methods. As a result, the methods prescribed can be easily implemented and the results are very good.

The first important thing is that the mind should be absolutely clean - its fluctuations and flow should cease, thus leading to its real state. What is this real state? It is that absolutely clean state of kshobh that was there at the time of the creation of this world, and the state at which the seeker must arrive. It is just a matter of lifting off the veil, upon which he will find the state very near to him.

The grossness of the mind and its heavy pace are big problems, and lightness is not destined unless one is free from them. A lot of my efforts are applied to removing these problems but, unfortunately, seekers do not follow the methods prescribed to them from time to time. I do not want to remove these shortcomings in one stroke, lest the nervous system be affected. Even so, a seeker often has the power to instantly detach himself from them if he so wishes.

We aim to be as plain and simple as Nature Simplicity is its life. We need to completely remove our complexities to arrive at a state of harmony with Nature. The simplicity of Nature has

become its own veil. If our simplicity becomes our veil, then it is possible that we may find our state similar to that, and then we are in harmony with Nature. If you look for an example of ignorance, you will find it near you. Is it possible that there is some simplicity in me that I may want to achieve?

Quite often a force is born in Nature. When such a force is created by Nature for a specific purpose, then permission is granted to the holder of that force and his existence is also for that purpose. His creation is also for that purpose. The dawn does not commence till colour is added to the plainness of Nature. The law of Nature compels it to do that. When does this happen? When the world is on the anvil of change and the poisonous effects are to be removed by the Grace of the Master.

We should become plain and akin to Nature. That Nature makes someone in a particular way when She wants to create turmoil in Herself is a different matter. The life and expanse of Nature will always be plain. Even so, under the influence of a person with special willpower, waves can be caused in Nature, which, upon reaching a stage of escalation, are called 'turmoil'. If there were only turmoil in Nature, Her storms would unleash such tides that there would be disparities everywhere, resulting in the formation of such craters that the balance of Nature would be disturbed. By turmoil, I do not mean anger but something that is opposed to balance. The state opposite to calmness may be called turmoil. I

have stated above that if Nature had created turmoil within Herself from the beginning, there would have been constant changes; balance and simplicity would end and craters would be seen everywhere.

When turmoil is present in a seeker, its force creates problems for him. Transmission flows to stabilise it. What is this turmoil in the seeker? It is the turbulence in his mind. Since he has previously not received proper training, he has been shooting in the dark, hunted behind a grass curtain - meaning that he believes that his mental ups and downs are very beneficial and his turbulence is of a pure nature. I try to remove this, but it can only happen properly when the seeker follows my methods and gives me a chance to try to take him towards Reality. If only you would all give me a chance to offer you the real assistance as soon as possible.

Generally, the subject of form and formlessness is troubling to people. God can be realised in both ways, but one has to climb step by step. If a person worshipping the form does not gradually move on to formless worship then his worship on the form has not been proper.

Similarly, if a person doing formless worship does not go beyond it, then he has not done it properly. The one who transcends that condition, while worshipping Ram and Krishna, can achieve

ultimate liberation. Throughout her life, Mirabai chanted "Krishna, Krishna", but she had become one with Krishna and she perceived the world likewise. She saw the same life force in everyone, although she called it Krishna.

I feel that the ultimate gross state is that where the person cannot move from the gross condition and is unable to change his nature. This is the result of worship limited only to the external form, where there is only grossness, both inside and outside. Brother, we also apparently move along with the form; however, knowingly or unknowingly we take that which is beyond form and formlessness.

A teacher who has Reality in his sight can never push anyone down into a ditch. It is only by the power of Raja Yoga that one can perceive Reality all around, so why not take that which works for us? We take that which is nearest to us, and what is it? It is That which was there in the beginning and will also remain till the end. What is it that is far? It is that which began by churning and which took a long time to surface.

Henceforth, please write to me about your condition, at least about those things you do not want in yourself, so that I can get an idea about them and it will then take less effort to remove them.

* * *

3. CONSTANT REMEMBRANCE

- Sri K.C.Narayana

Dear associates in the Path,

I offer my humble pranams at the holy feet of all the co aspirants in the Path assembled here today to celebrate the birthday of our beloved Master Sri Ramchandraji Maharaj of Shahjahanpur, India. We were meditating for the past one hour and were drenched in the showers of divine grace as well as tears of joy in our hearts. In one word we may say we were in a state of prayer.

Master said “If a person develops that state of mind he is constantly in a state of prayer, which implies he has realized his own serfdom and with the Lord's Mastership he has established a permanent link of devotion. Everyone can attain this state but only after sufficient practice. He who acquires it abides in the state of supplication permanently. He is at liberty to put up humbly before the Master anything he likes. Everyone has to assume that state at the time of prayer; then alone is the prayer accepted. This is the relationship of love which having been established in the sphere of self extends up to that of the Master. This is the link which once established is never severed. But still the final destination is far off, though the power of thought, which is enormously great, makes it easily accessible. Remembrance brings a lover close to the beloved. There is no limit to this closeness. The greater the love or affinity, the more

does one advance towards Him. This relationship comes to us by inheritance. Now it is up to us to develop it as far as to secure utmost nearness to Him. The state of prayer is that of a devotee and it is strengthened by love. This constitutes the first step in the ladder which helps us to climb up to the Ultimate. All stages or states of spiritual advancement are within it."

The law of equivalence of form (in our language Sarupyata) determines that being close to something means being similar to it. To be close to the Master, we need only make our qualities similar to His own. I seek your indulgence to meditate on this thought during the period of celebration and take such decisions as you would consider necessary to put into action your understanding.

It is an interesting world we live in. We may be just one yard apart, speaking to each other, seeing, hearing, and perhaps even smelling each other. Yet, we have no idea what each of us is thinking and what we really want. Perhaps in this very minute we are thinking about someone living in a different place, or even at a different time. We all say we love the Master. It is for certain that we all know that people in love are the most boring people to talk to. They may be standing right in front of us, but their minds are constantly on their charming/lovely/wonderful/smart loved one. We should all naturally agree that this should be our

state of mind if we really mean our love to our Master. Whether it is so let the lovers of the Master answer for themselves.

Further we all say we love each other dearly as all of us are dearly seeking the same Master. Yet if we are asked as to who was sitting by our side during the meditation it is doubtful whether we would come forward to answer. If there were to be answer it is obvious that the object of Love was not the One. But we know there are lovers of the Master who say that their meditation was affected because of the person who was before him throwing out that entire person's dirt on them. So many other judgements of others are made by these types of persons and they wail, their love of the Master could not be expressed fully. But it must be clearly understood that during our deep mergence in the thought or consciousness of our beloved Master we recognize none but Him.

It is thus clear that we think, feel, and imagine what we feel close to and what we really want. This is our internal life.

Sarupyata or the law of equivalence of form is not a new discovery in spirituality. It is obvious that we can only detect what our senses can perceive. The eye, for example, can perceive images by receiving specific wavelengths between the colours purple and red. This is why we cannot see shorter wavelengths than purple, such as ultraviolet, with a naked eye. A bee, on the

other hand, does see ultraviolet, and this enables it to detect different kinds of flowers that we humans would not be able to distinguish. We all know that our world contains many frequencies, most of which we cannot receive, although they do affect us like the radio or x-ray waves. With the right instrument that can translate these waves to a length our sense organs can perceive we will be able to detect those waves in the space around us. If we were asked what is being broadcast right now on our favourite radio station, we would most likely say that we do not know. But if we turned on the radio and switched to the frequency of our favourite station, we would immediately answer. This is due to the fact that the radio fixes itself to work on a frequency that existed in the air before we turned it on. It helps us transform the message created in the radio station from an undetectable wavelength to one our ears can detect.

The law of equivalence of form works in the spiritual world also. But in spirituality, it is about similarity and dissimilarity of intentions, not about equivalence of frequencies. All that is measured in the spiritual world are intentional thoughts. The intention of the Pranasya Pranah that governs the whole of reality, including our lives, is only to bestow, to give. It acts out of love. If we want to know and understand how the world is ruled, we should also acquire the intention to bestow. If we concentrate on ourselves and on our personal benefit, we will

not know the reasons for everything that happens around and within us, since we will remain detached from the superior force of Pranasya Pranah. It is only when our consciousness equalizes with the Divine we discover the true nature of all things and how all are intertwined and in the process find happiness and peace.

No one other than the Master stated this principle of equivalence better. By being in complete oneness with the Master it follows that if Master is ‘Merciful’ we should also become ‘Merciful’. As He is called 'Gracious,' we are also to be gracious. As He is called 'Holy,' we too shall be holy. The importance of complying with the Ten Commandments of the Master can be easily understood when we know these implications. We then shall become personifications of the 'Forbearing', 'Compassionate' 'Righteous' and all such good, noble and godly qualities. Oneness with the Master or God shall lie in conducting ourselves in such a way to resemble Him as much as one can. I request all to study in depth the lives of the Masters and educate the children in this regard. That is our duty and should be our way of loving the Master. Master said Love Him who Loves All, I would prefer to appeal Live in such a manner that He would live in us.

It is a great pleasure to be with the persons who love the Master, heart, mind and soul. Surely amongst us there are persons who have if I can use the phrase ‘perfected their insignificance’ to

merit being with the Master always. All are in fact with Him alone but there are some who are not seen as different from the Master. Travelling together over a period of 4 decades has a sentiment of its own. Such a sentiment carries along with it the scent of the divine. My being swells in joy and freedom to be deserving such a company and it is all His play. Constant remembrance is a means and is also the end. That is the beginning of sadhana and that is also the nature of the first ring of splendour. We lived in such a state now and let us continue to live in that state and that is not difficult if we keep Him in our heart.

Pranam

4. 'LOVE HIM WHO LOVES ALL' IS THE NEW PATH

- **Sri K.C.Narayana**

My dear associates in the Path,

1. I am very happy to be with you on this auspicious occasion of the celebration of 111th birthday celebrations of our beloved Master Pujya Sri Ramchandraji Maharaj. The love of Master which we now imperienced is so very embracing that no two ness was there. It is so very colossal that we are humbled before it. I find the roots of humility lies in such an intimate embrace. What more do we seek is a tough question to answer. We know for definite that 'humility is the essence of spiritual evolution and any ambition should be recognised as a hindrance to the ultimate realisation.' (K.C.V. Vol. I pg.335)
2. Behind this Imperience of no twoness I find there is a call of the Divine. On the surface of the world right now there is war and violence and things seem dark. But calmly and quietly, at the same time, something else is happening underground.

   An inner revolution is taking place and certain individuals are being called upon to play greater roles in spiritual aspects and there by grant humanity a higher light. It is a silent revolution under the stewardship of our Master.

Our bestial nature is bound to change and change soon at that.

3. From the inside out there is a change that is invisible for the present. Our Nations may still be sleeping when the emerging new Era all of a sudden takes over. This operation is not visible for the media or TV or paparazzi. The marching of the army of spiritual revolution that is taking place through the silent work of spiritual men and women blessed with a connection to the Master is heard in every cell and pore of such persons. Most of us work anonymously. We are quietly working behind the scenes, not minding who will have the credit at last. Our work and dedication alone matters and our love for our Master is the only fuel we have. But we note simply that the work is getting done.
4. During the day many of us pretend to be terribly busy with our normal jobs. But behind the closed doors and in a dimly lit place we are busy with our real work. Through prayers and in the methods given by the Master we assiduously are working for and creating a new world with the power of our minds and hearts. We follow, with passion and joy the instructions and orders coming from the Master, the Central Spiritual authority. When we are immersed in the thought of the world purifying power of the Prayer for universal good, we are sending our spiritual

energies softly and in secret love when the recipients are not even aware of such awesome force being thrust into them which is more powerful than the bombs and missiles.

5. One thing I wish to state in this context. While our dedication for this mighty work is unquestionable, we should be 'the change that we want to see in this world.' That shall be the motto that breaths through every pore and cell of our being. Master has stated that this is the only way for world peace and we too are aware of the same to some measure. We are aware that real transformation is taking place and we are painfully aware it is slow. But surely and quietly our humble efforts are getting rewarded. But I am happy that our work though slow is meticulous. Like the formation of mountains. It is not even visible at first glance.
6. Natural Path which is a flower with the three petals of love, service and sacrifice is the way of living of humanity from now onwards. The fore runners in the Path are necessarily highly educated persons or those with exceptional knowledge to understand this path. It is heart that matters and human beings are already endowed with the powers of intuition and spiritual wisdom to follow the path. And that was the work of the Master who enabled all of us to breathe Him through our Being.

We have to be the change we want to see in this world. We are all already the messengers of the Master to this strife ridden society working towards the harmony and peace that shall last long. I am happy we are all united in this task. The 9 P.M. prayer which our Master prescribed as a matter of regular practice is our mantra for this change that shall happen. In this effort all are welcome and the door to the path is wide open.

7. Pranam.

As a matter of fact all of us are like beggars at the Master's door, having a begging bowl in hand which the Master readily fills. But when the bowl is already full with things other than spirituality, the question of getting anything from Him does not arise at all, for anything poured into it will flow out at once. The primary thing for us to do is therefore to make ourselves empty of all these so that it may be filled up with Master's grace.

\- **Pujya Babuji Maharaj**

5. అందరినీ ప్రేమించు ఆయనను ప్రేమించుము

(30.04.1980న ఢిల్లీలో తమ 81వ జయంతుత్సవముల సందర్భంగా ఇచ్చిన సందేశము)

నా ప్రియమైన సోదరీ సోదరులారా!

యోగము భారతదేశమందు ప్రాచీన కాలమునుండి ఆచరింపబడు చున్నది. కాని కొంతకాలమునుండి ప్రజలు స్థూలత్వమునుండి సూక్ష్మతత్వసారమును గ్రహింపగల ఈ యోగసాధనా విధానమును విస్మరించుటవలన ఈ యోగము ఆగిపోయినది. భారతదేశము ఇపుడు తనలోతాను అణగియున్న ఈ ప్రవృత్తియే బయటకు ప్రసరించుచూ ప్రకాశించుచున్నది. కనుకనే భారతీయ ప్రజానీకము యొక్క యదార్థమైన చైతన్యము ప్రశస్తమైన రీతిని, భావప్రకటనము గావించుటకు సిద్ధమైనది. అట్లుచేయుట వారికి తప్పనిసరియైనది. ఎందుకంటే మున్ముందు మంచి సమయము రానున్నది.

అన్ని వస్తువులలోను దాగియున్న సత్‌తత్వమును మనము చూడజాలకుండుట మన దురదృష్టము. కావున మనము చైతన్య

స్వరూపమును, మన బాహ్యదృష్టితోనే గ్రహింపజూతుము. ప్రాచీన భారతీయ ఋషులు మానవజాతి శ్రేయస్సుకొరకై ఎంతయో కృషిగావించిరి. కాని వారిలో చాలామంది సత్‌తత్వ రహస్యమును యోగ్యులైన కొందరకు మాత్రమే అందుబాటులో నుంచిరి. అయితే నేను సమర్థులైన నా సద్గురువర్యుల యాజ్ఞానుసారము ఆ సత్‌తత్వ రహస్యమును వెల్లడిగావించి, ప్రజలందరికీ సమర్పింప గోరుచున్నాను.

లోకము మనయందున్నది. మనము లోకమందున్నాము. దీనిలో సందేహము లేదు. అయితే ఈ లోకమునకాధారభూతమై దానిలో దాగియున్న సత్‌తత్వమునే మనము వెదకవలయును. ధ్యానము మున్నగు నితర సాధనములన్నియు ఈ ప్రయోజనమును సాధించుట కొరకే. భగవంతుడు మనకు గోచరింపకుండ, తన్నుతాను మరుగు పరచుకొనియున్నాడని భావింతుము. అట్లనుకొనుట సరికాదు. మనము అప్పుడప్పుడు నక్షత్రములను జూతుము. ఇంకను ప్రయత్నించిన సూర్యుని తేజస్సును జూడగలము. తరువాత సూర్యునే దర్శింపగల సమయమును వచ్చును. అయితే మనము సూర్యతేజస్సు మీదనే దృష్టి యుంచినంతకాలము - అనగా దానినే భావించుచుండునంత కాలము

యథార్థమైన సూర్యుడు మనకు కనబడకయే యుండును. సకల సృష్టికిని మూలమైన సత్‌తత్వమునే మీరందరును చేరవలయునని నేను సత్యముగా హృదయపూర్వకముగ ప్రార్థించుచున్నాను.

ఒకవేళ "లేకుండుట' (Not to be) యే జరిగెనేని లోకముయొక్క అస్తిత్వమే లేకపోవలయును. దీనిని ఆధ్యాత్మిక దృష్టితో పరిశీలించినచో "ఉండుట' అనునది "ఆత్మ'యొక్క ఉనికియే. అయితే ఆత్మ లేకుండుట (non self) యను అనాత్మ భావమునకు జేరి యాలోచింతుమేని, ఉండుట (To be) అస్తిత్వమునకు స్వస్తిజెప్పి (Annihilate) లేకుండుట యను దాని యదార్థస్థితి వరకు వెళ్లవలసియున్నది. దీని యర్థము "జీవితము కాని జీవితము' (Life without life) అగును. "మనము ఉన్నాము". "మనము లేము' ఇట్లు ఉండుట - లేకుండుటకు మూలమైన ఒక భావము - (One in Himself) మనలను ఒకానొక స్థితికి గొనివచ్చును. అదియే - జ్ఞానము. ఆ జ్ఞానము తనంతట తానే బహిరంగపరచినపుడు అది "అజ్ఞానము' మాత్రమే. ఆ స్థితియందు వ్యక్తి యొక్క కోర్కెల సముదాయమనెడి నివాసమంతయు ధ్వంసమైపోవును. విషయలిప్తమైన వ్యక్తిత్వమనెడు (Besmeared individuality) గిన్నె బ్రద్ధలైపోయి

తనయందేమియు ఉంచుకొనుటకు యోగ్యతలేనిదగును. రూపురేఖలు చెడి పాడుబడిన "బస్తీ' వంటిదగునని భావము.

'ఆధ్యాత్మికత' దివ్యత్వమునందు సమాప్తమగును. కాగా దివ్యత్వము దాని మూలమగు సత్‌తత్వమందు అంతమగును. సాధకుడు ముక్తి పొందిన పిమ్మట, భగవంతుని సామీప్యస్థితిని చేరును. అచట మౌనముకూడా మౌనమగును. జీవన్ముక్తికూడ ఆధ్యాత్మికతయందు ఒక అధ్యాయము. భౌతిక తత్త్వము అదృశ్యమైన పిమ్మట భౌతిక విజ్ఞానము దానిని వివరింపజాలదు. ఆధ్యాత్మికత, అత్యున్నతమైన చైతన్యము యొక్క అనుభూతియే. ఇది విశుద్ధమును, సంపూర్ణమగు దివ్యత్వముతో కూడిన అంతటా సమత్వమైన స్థితియందు ప్రవేశించు సింహద్వారము. సత్ తత్వముతో పోల్చుకొనినచో మనము (వ్యక్తి) సర్వ శక్తివంతుడునగు మహాసాగరమందు ఒక బిందువుతో సమానమగును. మనమంతా ఏదో ఒకవిధముగ, బిందువు (నీటిబొట్టు) స్థితినుండి నదీ స్వరూపమును పొంద ప్రయత్నింపవలసియున్నది.

నేను అన్యులకు సేవజేయు అభిలాషను నాయందు పెంపొందించుకొంటిని. కావున, లోకమున మానసికమగు అస్థిరత, మూఢత మున్నగు లక్షణములను కలిగించే అలోచనలు కార్యములతో సతమతమగుచుండు మానవులను సేవించుటకు తగిన ఉత్తమ సాధనములను నిరంతరమును అన్వేషించుచున్నాను. విషమున్నచోట అమృతముకూడ ఉండును.

మనము సూర్యునికి అభిముఖముగ నిల్చున్నచో మనకు వెలుతురు లభించును. కాని సూర్యునికి వెన్ను జూపి నిల్చున్నచో మనకు చీకటి లభించును. అనగా మన ప్రయత్నము చేత మనకు వెలుగు చీకటులు రెండును లభించుచున్నవి. మన కార్యమునకు మనము కర్తృత్వమును అంటగట్టుకొనినచో, అప్పుడు కష్టములెదురగును. యదార్థమునకు ముండ్ల పొదలయందును అతి సుందర పుష్పములు వికసించును. అవి నేత్రపర్వముగను మనోహరముగను నుండును. అట్లే భగవంతుడును, తన వృక్షమునకు (సృష్టికి) ఒక పుష్పమగుచో మనము భగవంతుని అనుగ్రహమును పొందుదుము, కాని అ చెట్టు (సృష్టి) వలన మాత్రము గాదు. ఇంటి ఆవరణమున, మురుగు కాలువలు మున్నగునవి

యుండును. అవి ఉపయోగకరములుగ నుండునట్లు వాటిని వాడుకొనవలయును గాని వాటిని పగులగొట్ట బోము. వాటిని ఇంకను శ్రేష్ఠములుగ నుండునట్లు మార్చుకొందుము గాని నాశనము చేయము.

అట్లే సంఘమందు మంచివారున్నారు. అయితే వారికి ఆధ్యాత్మికత పట్ల శ్రద్ధాసక్తులు లేవు. అట్టి వారికి, ఆధ్యాత్మికతా సౌరభము, పరమళము లభించెనేని వారు తమ వ్యక్తిత్వమును పునరుజ్జీవింపజేసికొని, పరిణామము (Transformation) బొందు మార్గమున ముందడుగు వేయుదురు. కనుక మనము వారిపట్ల శ్రద్ధ బూనవలెను. అందరి స్థితిని చక్కబరుప బ్రయత్నింపవలెను. వారియందు సత్‌తత్వ ప్రాప్తికొరకు తృష్ణ ఉదయించి, వారు సద్గురువర్యుల శరణమునకు వచ్చునట్లు తగిన ప్రయత్నము జేయవలెను.

నా యభిప్రాయము ప్రకారము ప్రాచ్య పాశ్చాత్యుల నాగరికత యందలి భేదము స్వల్పము. మనము అంతర్దృష్టి నలవరచు కొనుటకు సాధనముగా అత్యున్నతమైన చైతన్యమును మాత్రమే వినియోగించుచుండగా పాశ్చాత్యులు అట్టి ప్రయోజనమును సాధించుటకు

తమ భౌతిక శక్తులను మాత్రమే ప్రయోగించి అట్టి దృష్టిని అలవరచుకొందురు. ఆధ్యాత్మికత కేవలము భారతీయుల సొంత ఆస్తి కాదు. కాని అది అందరియొక్క జన్మహక్కు. ప్రపంచమందలి అన్ని ప్రాంతముల మన సోదరీసోదరులందరును, ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనము కొరకు మనవైపు మాత్రమే ఆశగొని యుండరాదని నా అభిప్రాయము. అ కారణము చేతనే నేను శిష్యులనుగాక గురువులనే తయారుచేయుదును.

ప్రపంచమందలి ప్రతిదేశమును, ఆధ్యాత్మికతయందు తన భాగమును తాను తప్పక పొందితీరవలెననియే నా యభిప్రాయము. ఇప్పుడు ప్రపంచమందంతటను ప్రజానీకము ఆధ్యాత్మికముగ జాగరూకమైయున్నది. సామ్యవాదులు (కమ్యూనిష్టులు) సైతము సమయము వచ్చినప్పుడు ఈ విధానమును స్వీకరింతురు. ఆధ్యాత్మికతకు ఆధారభూతమైన దివ్యశాంతికి సన్నిహితముగ దాదాపు మనమెల్లరమును చేరుకొనియున్నాము. ఈ స్థితి యింకను విశ్వవ్యాప్తమైనపుడు అది వారిని, శాంతికి పిమ్మటయేమి కలదో అంత వరకును కొనిపోగలదు. ఇప్పటికి మనకు శాంతికి పూర్వమేమి కలదో అది మాత్రమే తెలియును. అయితే శాంతికి పిమ్మట యేమి కలదో ఆ సంగతి కొలది మందికి మాత్రమే తెలియును.

నా కార్యము నానాటికి సులభమగుచున్నదని, నా అనుభవము దెలుపుచున్నది. ఏలయన యిది యిపుడు దివ్యాజ్ఞ. ఇపుడు దాదాపు ప్రతి యొక్కడును శాంతినే కోరుచున్నాడు. ఈ శాంతియొక్క అంతిమస్థితి (పరాకాష్ట) సత్‌తత్వమునందే ప్రవేశించును.

మన ప్రశిక్షకులు అందరి ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధిని దృష్టియందుంచుకొని సేవ కొనసాగింతురేని ఆధ్యాత్మికత మనకు నిత్యసన్నిహితమై మన వెన్వెంటనే యేతెంచునట్టి ఆ సుదినము తప్పక రాగలదని నేనాశింతును. నేనత్యంత వార్ధక్య దుర్బల కాయుడను. అయినను యదార్థమగు శాంతిని, మానవత్వమునకు సన్నిహితము గావించుటకు మిక్కిలిగ ప్రయత్నించుచున్నాను. నా యెదుటనున్న కార్యసాధనయందు నేను యోగ్యులైన స్త్రీపురుషుల సహకారమును గోరుచున్నాను. ఈ లోకము స్వర్గమగుననుటలో సంశయములేదు అయితే అందులకు దృఢమైన పరిశ్రమ అవశ్యకము. దివ్యత్వము ఎల్లవేళలయందును మన యధీనమందుడునట్లు మనలో గట్టిపట్టు మాత్రముండవలెను. నేనెప్పుడును నిరాశుడను కాలేదు. నేను ఒంటరిగానే నా కర్తవ్యమునందు నిమగ్నుడనై యుంటిని. అట్టి దీక్షా

ఫలితమే నేడు మన కళ్ళెదుట నున్నది. నా సమర్థ గురువర్యుల దివ్య హస్తము నా వెనుక వెలుగొందుచుండ నేనెల్లప్పుడును ఆత్మవిశ్వాసపూరితుడనై యున్నాను. మీ యందరినుండియు నేను ఇట్టి ప్రయోజనమునే ఆశించుచున్నాను.

ప్రేమ ప్రతి కార్యమును సులభతరము గావించును. మానవుని అంతిమ లక్ష్యమునకు జేర్చు మార్గమును సుగమము గావించు నిమిత్తము, ఈ ప్రేమయే గురువర్యుల కృపావృష్టిని గురిపించి ప్రశస్తము గావించగలదు. సోక్రటీసు ప్రకారము "ప్రేమ దివ్యసుందర ప్రాప్తికొరకు, మానవాత్మకు ఆకలి యగును". కాని నా యభిప్రాయము ప్రకారము సత్‌తత్వము జేరుకొనుటకు ప్రేమ అంతర్యమైన మేలుకొలుపు. అందరినీ ప్రేమించు ఆయనను ప్రేమించుము. ఆ విధముగా ప్రేమించు ఆయన ద్వారా ప్రతివారు స్వతహాగా ప్రేమించబడుదురు. తథాస్తు!

* * *

6. సాధకుల సందేహాలు – సమాధానములు

- శ్రీ కె. సి. నారాయణ

(పూజ్య బాబుజీ మహారాజ్ జన్మదినము 30-4-2003న పూజ్య కె.సి.నారాయణ గారు కొందరు సాధకుల సందేహాలకు యిచ్చిన సమాధానములు సత్యపథము)

1. పదవ ఆదేశములోని ""భగవంతుని సన్నిధానమును (Feeling the Presence of God)'' భావించుటను దయచేసి వివరించడి.

జ. Feeling the Presence of God అంటే మనముందు ఆయన వున్నట్లు అనుకోవడము. దేవుడు ఎట్లావుంటాడో ముందు మనకు తెలియదాయె. అట్లాంటప్పుడు మనముందు ఆయన వుంటాడని ఎట్లా అనుకోవాలి. Genuine question ఒప్పుకొంటాను. Feeling the presence of God అంటే main point ఏమిటంటే మనలోవున్న లోపాలని మనలోవున్న తక్కువదనాన్ని మనస్సులో పెట్టుకొని దైవము గురించి ఆలోచిస్తే అప్పుడు దైవమనేది ఒక పెద్ద శక్తిగాను మనము ఒక అల్ప వ్యక్తిగాను తెలుస్తుంది. That is the answer of feeling the presence of Master or God. You feel Him only when you feel yourself low. If your attitude is not lowlyness you are not going to feel Him. This is the most

effective way of feeling His presence. అట్లకాకుండా మీరు ఒక శక్తినో, వ్యక్తినో, రూపమునో చూడదలచుకుంటే మాత్రము అది జరగదు. దైవము శూన్యమనేది మనకు తెలుసు. నిరాకారము మరియు ఏమేమో అన్నాము. Nothingness అని అన్నాము. ఇవన్నీ అనుకొన్నప్పుడు దైవాన్ని ఒక వ్యక్తిగా మనము తలచలేము. అటువంటి presenceను మీరు feel చేయలేరు. Presence of God అంటే మనకంటే వున్నతమైన ఒక శక్తి వున్నదనే ఒక ఎరుకతో మనయొక్క తక్కువ తనాన్ని మనసులో పెట్టుకొని ధ్యానానికి కూర్చొంటే అప్పుడు you will be feeling the presence of God. మీలో తక్కువతనాన్ని మీరు చూడకపోతే మీరు దాన్ని తెలుసుకోలేరు. అందుకే దీన్ని commandmentలోనే చూస్తే you read entire command- ment - రాత్రి పరుండబోవుటకు ముందు భగవంతుని సన్నిధానమును భావించుచూ, చేసిన తప్పులకు దీనతతో పశ్చాత్తాపమును తెలుపుకొనుము. అట్టి తప్పులను మరల చేయనని కృత నిశ్చయముతో వినమ్రభావనతో క్షమాభిక్షను అర్థించి ప్రార్థింపుము. కనుక మన దీనత, ఆయనయొక్క వున్నత స్థితులను రెండుగాని మనసులో పెట్టుకొంటే you feel the presence of God. కాస్త ఎదిగిన

అభ్యాసీలు అయితే కొద్దిరోజులు ధ్యానము చేసివుంటే మీకు ఒకవిధమైన నమ్రత అలవడివుంటే ఈ presence అనేది మీకు ఎట్లా తెలుస్తుందంటే physicalగానే you can feel the force responding in the occipital lobe. లేని పక్షములో అది అంత easyగా మీరు అనుభవించక పోవచ్చు. కొద్ది సంవత్సరముల ముందు నాకీ prayer అవసరము లేదండీ అన్నాడు ఒకాయన. ఏమయిందయ్యా అంటే నేను తప్పే చేయను కదా అన్నాడు. తప్పే చేయనని ఒక వ్యక్తి చెప్పినప్పుడు దానికి మనము చెప్పేదేమి లేదిక. చాల సంతోషము, కాని విజ్ఞత వున్న ప్రతి ఒక్కడికి తెలుసు మనము తప్పు చేస్తుంటామని. కాస్తంత ఆలోచన చేస్తే ప్రతి దినము మనము ఎన్ని తప్పులు చేస్తామో మనకే తెలుసు. దానికి ముందు నీ తప్పు నీకు తెలియాలి. పశ్చాత్తాపముగూడిన మనస్సుతో మనయొక్క తక్కువతనాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని భగవంతడిపైన ధ్యానిస్తే, గురువుపట్ల మీకున్న భక్తిగాని స్థిరముగా వుంటే మీకు occipital prominanceలో response వస్తుంది. అది కొన్ని సార్లు తీవ్రంగా వుంటుంది. , కొన్ని సార్లు తక్కువగా వుంటుంది.

2. ఉదయము ధ్యానములో అనుభవించిన స్థితిని రోజంతా కొనసాగించుట ఎట్లు?

జ. మననము అనేది ఒక శిక్షణ. మననము చేసుకొనవసింది మనమే. పాఠము నేర్పుతాడు టీచరు. ఏ పాఠమైనా కావచ్చు. లెక్కలు కావచ్చు, ఇంగ్లీషు కావచ్చు, సైన్సు కావచ్చు లేకపోతే భగవత్ విషయమే కావచ్చు. చెప్పినప్పుడు శ్రద్ధతో విని ఆకళింపు చేసుకొని తరువాత దానిని మననము చేయడమనేది పద్ధతి. పాట వుంటుందనుకోండి. సరిగమపదనిస పాట నేర్పించినప్పుడు తరువాత సాధన చేయాలి, మననం చేయాలి దానిని. మననం చేయకుండా ownup condition అంటే అది అయ్యే పని కాదు. మననం సరిగా కుదిరితే ధ్యానము quality పెరుగుతుంది. రోజు రోజుకు పెరుగుతుంది. మననం గాని సరిగా లేకపోతే ధ్యానము పెద్దగా రుచించదు. మనకు వచ్చింది మనకు తెలిస్తేనే యింకొకటి అడగవచ్చు. లేకపోతే ఎక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడే వుంటుంది. Conditon అనేది ధ్యానములో కూర్చొనేటప్పుడు మనకు first and foremost మనకు తెలిసేదేమిటంటే గురువుగారి గురించి తలచుకొంటాము first. O! Master అంటాము. అనడంతోటే మన హృదయంలో కాస్తంత శూన్యత కలుగుతుంది.

మనయెడల మనకే తక్కువ అంచనా వేసుకోవాలనిపిస్తుంది. ఆ శూన్యతని మనమనుకున్న దానికన్నా శీఘ్రంగానే మనయొక్క భావనలు పైకి పెల్లుబుకి పైకి వచ్చేస్తాయి. ఆ ఆలోచనలు మీకు మాకు వచ్చాయి అంటుంటాము. మీలో వున్నదే పైకి వచ్చింది. బయటనుంచి వచ్చింది కాదు. ఆ వచ్చినప్పుడు నిన్న యిటువంటి భావనలు వచ్చాయి. చాలా వరకు మా ఆఫీసు గొడవలు, మా యింట్లో గొడవలు యివే గొడవలే వున్నాయి sir, కాని మీకు మీరే వ్రాసుకొన్నప్పుడు డైరీలో, next day తిరిగి అదే మాదిరి వుందా లేక ఏదైనా కాస్తంత వివేకము అలవడిందా, ఏసమయములో అది చేయాలనేది, ఏ చోట ఏదిచేయాలనేది రెండు కూడా నిర్ణయించబడ్డాయి. తెల్లవారు జామున మనము లేస్తాము. ధ్యానము చేయాలనుకొంటాము. ధ్యానము చేసే చోటువుంది. అక్కడ భగవంతుని గురించి ధ్యానము చేస్తాము. ఈ రోజు మధ్యాహ్నము నాలుగు గంటలకి మా బావగారు వస్తారు. ఆయనను పిలుచుకు రావడానికి పోవాలి. అయనకు ఏర్పాట్లు(arrangements) చేయడం కష్టంగా వుంది అని చెప్పి ఉదయము 4 గంటలకు ఆలోచించేవాడు సమయము, స్థలము, సందర్భము, శుద్ధి లేకుండా వున్నాడన్నమాట. వివేకమున్నవాడు ఏమి చేస్తాడంటే ఆ

సమయములో దాని గురించి ఆలోచించడు. తన ధ్యేయము ఏమిటి, తను ధ్యానములో ఎట్లా వుండాలని ఆలోచిస్తాడు. ఇది అయిపోయిన తరువాత, ఆ bus station guide, Railway station guide, Airport guide తీసుకొని అప్పుడు చూస్తాడు. అది మానేసేసి ధ్యానము చేసేటప్పుడు ఎటువంటి plan of action చేయలేము. అప్పుడు దాని గురించి ఆలోచించడమనేది అవివేకము. కనుక వివేకము పెరిగినప్పుడు, ఈ వివేకాన్ని వుంచుకోవడమనేది next step. Condition వుంచుకోవడమంటే మీరు ఏమనుకుంటున్నారంటే ఏదో ఒకటి మనకు తెలియనిది ఒకటి condition వచ్చింది మనకు అని అనుకుంటారు మీరు. మీరు తెలుసుకోవలసిందేమిటంటే condition అంటే మనయొక్క భావనలు దేనిపైన తిరుగుతున్నాయి. మౌలికంగ?ా మనలో మార్పేమైనా వచ్చిందా, భగవత్పరంగా మనము మాట్లాడుతున్నామా, యోచిస్తున్నామా లేక భగవతేతర విషయము గురించి మనస్సు పోతున్నదా, పోతుంటే ఎంతసేపు దానిలో వెళ్ళింది అనేది తెలుసుకొంటే మీయొక్క ధ్యానము ఎంతవరకు కుదిరిందనేది మీరు లెక్కేసుకోవచ్చు. దాంట్లో నిన్న మనకు వీటన్నిటికీ పెద్ద importance ఏముంది, అంతాకూడా భగవంతుడిదే కదా మనకు

attachment వుండకూడదనే ఒక భావన వుండి మీయొక్క ధ్యాన సమయము అయిపోయిందని మీరు లేచారనుకోండి, next day మీరు ఆ place నుండి start చేయాలంటే ఆ ముందురోజు కాస్త ఆలోచించి వుండాలి. అప్పుడు అది మీకు ownup అవుతుంది. ఈ జ్ఞానమది. ధ్యానము అయిపోయింది, ఇక ధ్యానములో జరిగినదాని గురించి నాకేమి సంబంధము లేదు, రేపు ఉదయము తిరిగి ధ్యానము అనుకొనేవారు సాధారణంగా అక్కడే start అవుతారు తిరిగి. మొదటి గడినుండే start అవుతుంటారు అస్తమానం. నాలుగు గడులు ముందు పోతే ఆ నాలుగో గడినుంచి వుండాలంటే బయలుదేరే స్థితిని మనము మననం చేసుకోవాలి. That is how ownup the condition అనేది అప్పుడు తెలుస్తుంది.

దీంట్లో మనము ముందుకు పోతాము, పోతుంటాము, ఒక చోట ఒక రోడ్డులో. తెలియని రోడ్డు. పోయిన తరువాత కాస్తంత తిరిగి చూడడమనే అలవాటు ఒకటుంది. ఎంత దూరము వచ్చామని. ఇది నమ్మకము లేని విషయము. ఎవరిపైన వాళ్ళకు నమ్మకము లేకపోతే అస్తమానం నేను ముందు వచ్చానా, రాలేదా, అనే ఒక చింతవచ్చి, అదే పెద్ద ధ్యాస అయిపోతుంది. గమ్యములో ఎంతవరకు ముందుకు పోయినామనేది

అస్తమానము చూసుకొంటూ వుండరాదు. Running race లో పరుగెత్తేవాడు వెనక చూశాడంటే వాడు ఎప్పుడుకూడా, he will never reach the goal before others. Evaluation అనేది చేయాలి. కాని ధ్యానము చేసేటప్పుడు evaluation చేయకూడదు. Evaluation తరువాత చేసుకోవాలి. మననం చేసుకొని ఈ condition మనకుందంటే వుందని వ్రాసుకోవాలి.

3. పరుండబోవు సమయమున చేయు ప్రార్థనలో పశ్చాత్తాప భావన ప్రతిరోజు రావటము లేదు. ఈ భావన ఎట్లు వచ్చునో దయచేసి వివరించుము?

జ. ఇంతకుముందు చెప్పాను కదా ఒకాయన నేను తప్పు చేయను, అటువంటివాడికి repentance లేదు, prayer లేదు. నాకు రావటం లేదు అంటే, మీరు చేసిన తప్పు తప్పని మనసులో వస్తే, తప్పకుండా repentance వస్తుంది ఎవరికైనా గాని. చేసిన తప్పుని నేనొకడినే చేస్తున్నానా, వూళ్ళో వాళ్ళందరు చేయడం లేదా, నేను మాత్రం ఎందుకు బాధపడాలి అనుకొనేవాడు natural గా బాధపడడు. Repentance

అక్కరలేదు అతనికి. ఎందుకంటే తప్పని తెలిసుంటే కదా అతని వుద్దేశములో. నేను క్రొత్తగా ఏమిచేశానని అంటాడు. ఊళ్ళో చేయనిది నేను మాత్రము చేసినది ఏమిటి? ఏమీ లేదు. అంటే ఈ మాత్రము దానికి repentance ఎందుకు? కాని భగవంతునినుంచి మనము విడిపోయినా మనుంది చూశారా మొదట్లోనే (When we left our home land). ఆ జ్ఞానముగాని మీకుంటే అదే నాది అసలు తత్వము భగవత్‌తత్వము. ఇంకా పశువులానే పడిపోయినాననుకుంటే అతను పశ్చాత్తాపముతో ప్రతి దినమూ ఏడుస్తుంటాడు. భగవంతునిలో సమానత్వము పొందేవరకు కూడా ప్రతి దినము ఏడుస్తుంటాడు. ఎందుకంటే original స్థితి అది. మనయొక్క original స్థితి ఏమిటంటే భగవంతునిలో సమానంగా వుండడమే. By birth right we have got to be Divine. Morning also నేను చెప్పినట్లు that is our right. దాని నుంచి నేను పడిపోయానని బాధపడుచున్నాడు చూశారా అతనికి పశ్చాత్తాము ఎక్కువగా వుంటుంది. చిన్న లోటుపాట్లు కూడా, చిన్న పొరపాటు కూడా అతనికి చాలా పెద్దగా కనబడుతుంది, హిమాలయమంత కనబడుతుంది అతడికి. అది attitude. అదే ఈ sensitivity లేని వాడికి హిమాలయ కూడా చిన్నదింతే కదా, దాన్ని

దాటేసి వెళ్ళిపోదామనుకుంటాడు. పక్వత వుండాలి మనకు. మనసులో పక్వము చెంది అంటే పండి, అంటే మనసు ఎప్పుడు పక్వము అవుతుందంటే నీయొక్క తప్పులను నీవు బాగా గ్రహించి, దానిని వదిలించుకొనే మార్గము ఆలోచించి కొన్ని నిర్ణయాలు తీసికొని, నియమాలను కొన్ని పాటించాలి. వద్దన్నవి మానెయ్యాలి. దశాదేశములను మన మనస్సులో పెట్టుకొని, clearగా పెట్టుకొని proceed అయితే తెలుస్తుంది మీకు. ఈ ఆదేశము నేను చెయ్యగలుగుతున్నానా లేదా అనే బేరీజు గాని మీరు వేసుకొంటే యిది నావల్ల కావట్లేదే, ఏదేదో అడ్డు పడుతున్నది, నా అహంకారము అడ్డుపడుతున్నది, నా బంధుత్వము అడ్డుపడుతున్నది, నా యొక్క పరిస్థితులు అడ్డుపడుతున్నాయనే భావనవచ్చి పశ్చాత్తాప హృదయములో వుంటే అప్పుడు repentance అనేది వస్తుంది. Repentance అంటే పశ్చాత్తాపము. పశ్చాత్తాపము అంటే ఏమిటి? తప్పు జరిగిన తరువాత పశ్చాత్తాపము. తప్పయిపోయింది అన్న బాధ. ఆ బాధ వున్నప్పుడే నీకు submission అనేది వస్తుంది. Repentance లేనిదే భగవంతుడు answer చేయడు. Ten commandmentsలో part of this. ఈ ప్రశ్న పదవ ఆదేశమునకు

సంబంధించినది. చదవండి, వీలయినంతవరకు సాధన చేయండి. తప్పులు లేవని మాత్రం అనుకోకండి. అంత మాత్రం చేత తప్పులు చేయమని మాత్రం గాని నేను చెప్పను. తప్పులు చేయకూడదు. చేయక పోయినా కొన్ని మన ద్వారా జరిగిపోతూవుంటాయి. నిమిత్త మాత్రులముగా చాలా సార్లు మనము తప్పు చేస్తూ వుంటాము. ఇది పరిస్థితుల ప్రాబల్యమువల్ల జరిగింది, దానికి నేను ఏమి చేయగలుగుతాను అని చెప్పడం correct కాదు. పరిస్థితుల ప్రాబల్యము వల్ల యిది జరిగిపోయిందే ఏమిటయ్యా యిది, యింత దరిద్రమైన స్థితిలో పెట్టావు నన్ను అని చెప్పేసి భగవంతుని ముందు ఏడిస్తే అది కొంతవరకు మనకు ఆధ్యాత్మిక స్థితిలో తోడ్పడుతుంది. కొంతవరకు మనయొక్క తక్కువ తనం మనకు తెలుస్తుంది కాబట్టి.

4. రోజంతా మనము భగవంతుని భావనలో ఉన్నమని తెలుసుకొనుట ఎట్లు?

జ. మనలో వున్న భావాలు మనకు మాత్రమే తెలుస్తాయి. సులభంగా యితరులకు తెలియవు మనము చెప్తే గాని. ఎవరో ఒకరు దుర్భిణీ పెట్టి నీ తలకాయలో యిది వుందని చెప్పడమనేది చేస్తే, పోవయ్యా అంటాము.

సన్నిహితులతో వున్నప్పుడు మనము వాళ్ళతో కూడా మనయొక్క భావాలని, ఆలోచనలని పంచుకొనేటప్పుడు, ప్రేమతో కొంత అడ్డంకి తొలగిపోయి మన యిద్దరి మధ్య, మన మనస్సులోని మాటలను చెబుతాము వాళ్ళకి. అప్పుడు తెలుస్తుంది మనము భగవంతుణ్ణే తలుచుకుంటున్నామా లేక పిశాచాలనే తలుచుకుంటున్నామా అని తెలుస్తుంది. మన మాటలు, మన చేతలు, మన నడవడిక, యివన్నీ తెలుపుతాయి. మనము భగవంతుని గురించి ఆలోచిస్తున్నామా, భగవతేతర విషయముల గురించి ఆలోచిస్తున్నామా అనేది తెలుస్తుంది. గృహస్తు ధర్మం మనది కాబట్టి మన యింట్లో మనతో వుంటారు, గృహిణి గాని, యజమాని గాని, పిల్లలు గాని వుంటారు. వాళ్లతో మాట్లాడినప్పుడు మనము వున్నతమైన ఒక స్థితినుంచి మానవ లేక దైవమైన స్థితినుంచి మాట్లాడుతున్నామా లేక పశువుగా, ఒక రాక్షసుడుగా మాట్లాడుతున్నామా అనేది మనకు మనకే తెలుస్తుంది. ధ్యానమప్పుడు మాత్రము నేను దైవము గురించి తలచుకుంటాను, ధ్యానము అయిన తరువాత నాకు సైతాన్‌లే జ్ఞాపకము వస్తాయని చెప్పినవాడు సాధారణంగా ధ్యానమప్పుడు కూడా దైవము గురించి అంత తలచుకొని వుండడు. అట్టి

ప్రయత్నము ఎవరైనా చేసినాగాని చెల్లదు. కానీ నాకీ ప్రశ్న అంతగా అర్థం కూడ కాలేదు. మనకు ఎట్లా తెలుస్తుంది అని అంటే మనము భోంచేసినామని ఎట్ల తెలుస్తుంది. భోంచేస్తే తెలుస్తుంది. ఇప్పుడు కాఫీ తాగినామని ఎట్ల తెలుస్తుంది? కాఫీ తాగితే తెలుస్తుంది. అలాగే భగవంతుని మనలో పెట్టుకొంటే మనలో వున్నాడని తెలుస్తుంది. మననంలో వుండాలంటే మనలో వుండాల్సిందే. ఎట్ల తెలుస్తుందంటే యింకొకరు ఎట్ల చెబుతారు. నీకు నీవే చెప్పాల్సింది. అన్నీకూడా భగవంతుని విషయాలే అనేసి అనుకుంటే, అను కోవాలి. చాలా వున్నతమైన స్థితి అది. అనుకోవాలనే స్థితికి వస్తే చాలా సంతోషము. కానీ అటువంటి స్థితి సాధారణంగా రాదు. మీరు driving చేస్తున్నారు అనుకోండి. Driving చేసేటప్పుడు మీరు పూజ్య బాబూజీ గారి గురించి తలచుకొన్నాను లేకపోతే నా condition during mediation తలచుకున్నాను అంటే chances of going to hospital ఎక్కువ వుంటుంది.

కాడిపట్టి దున్నేవాడు యిప్పుడు లేడుకాని వుంటే కాడిపట్టేటప్పుడు దానిపైనే మనసు వుండాలి వాడికి. నేను ఇంకేదో పని చేస్తానంటే అదెట్ల నడుస్తుంది. Subconcious levelలో మనము thought of the Master

వుందా లేదా అని ఎట్ల తెలుసుకోవాలి అని అంటే దానికి ఒక answer చెప్పవచ్చు. మనము ఏదో ఒక పని చేస్తుంటాము. ఏదో ఒక పని. పనిలో కాస్త విరామము వచ్చింది. విరామము వచ్చిన మొదట్లోనే మీకు భగవత్ చింతనగాని, మీయొక్క ధ్యానం గురించిగాని భావనలుగాని వస్తే subconcious అది వుందని ఒక నమ్మకముతో మీరు వుండవచ్చు. ఈ gap వచ్చినప్పుడు మనకు భగవంతుడు జ్ఞాపకం రాకుండా యింకేదైనా యితరత్రా unimportant issues పైన మనసు పోయినా లేకపోతే ఈ రోజు పేపర్‌లో ఏముందయ్యా చెప్పు అని అడిగినా, నాకేమి పొద్దుపోవట్లేదయ్యా T.V. పెట్టు అని చెప్పేసేసి అన్నా దాంట్లో మీకు internal condition Masterతో వుందని అనుకోవడానికనికంత ఆస్కారముండదు. వుంటుందో లేదో నీకే తెలియాలి. నా వుద్దేశములో యింకోటి అనుకోవడానికి ఆస్కారముండదు.

5. ఉదయము ధ్యానములో నాకు నిరంతరాయముగ ఆలోచనలు వస్తుంటాయి. వాటిని నిగ్రహించుకొనుట ఎట్లు?

జ. Control of mind and concentration అనే topicsపైన కొద్ది సమయము తరువాత రాఘవరావుగారు మాట్లాడుతారు. ఆలోచనలనేవి ధ్యానములో వస్తాయి. మనిషన్నవాడు బ్రతుకుతున్నంతసేపు తప్పకుండ వస్తాయి. రాకపోతేవాడు చచ్చినట్లే లెక్క. చాలామంది యోగా గురించి మాట్లాడినవాళ్ళు, వేదాంతం గురించి మాట్లాడిన వాళ్ళు ఏమంటారంటే ఒక శూన్యమైన అభావస్థితి వుంటుంది అని చెబుతారు. అది మన అనుభవంలోకి వచ్చింది, వస్తున్నది, వస్తూవుంటుంది అని కూడ తెల్లవారి నేను మాట్లాడినప్పుడు చెప్పాను. కాని నిరంతరము అదే వుంటుంది అని చెప్పినారు చూశారా అది పొల్లు. నిరంతరము ఆ స్థితిలో ఎవరు వుండలేరు. వుంటే నిర్వ్యాపారంగా వుండాలి వాళ్ళు. అది గృహస్థు చేయదగ్గ పని కాదు. నిర్వ్యాపారంగా మనముండలేము. మన పనులు మనకున్నాయి. చాలా చేయాలి. Responisbulities as trustee గా మనకున్నాయి కాబట్టి నిర్వ్యాపారంగా మనముండలేము. ఈ సిద్ధాంతము గృహస్థుకే. ఎందుకు యిన్ని సార్లు చెబుతున్నాను గృహస్థుకేనని అంటే, యిప్పుడు సాధారణంగా మీరు మోక్షము లేక జన్మ రాహిత్యము లేక జీవన్ముక్తిత్వము, ఈ స్థితులు మీకు రావాలని అంటే, సాంప్రదాయపరంగా మీరు తప్పకుండా సన్యాసము

స్వీకరించాలి. అట్టి సాంప్రదాయాన్ని మనము మన్నించటము లేదు. మన గురువుగారి పుణ్యమా అని గృహస్థుకు కూడా అటువంటి ఆధ్యాత్మిక స్థితులు, గృహస్థు జీవనం గడుపుతూనే తీసుకురావచ్చని ఆయన చెప్పడం జరిగింది. మనలో కొంతమంది కటువంటి అనుభవమూ వుంది. అందువల్ల మనము సన్యాసము గురించి మాట్లాడము. సన్యాసులు మాట్లాడవచ్చు. నిశ్చలంగా ఒకచోట కూర్చొని, ఎనిమిది గంటలైనా కూర్చోవచ్చు, పది గంటలైనా కూర్చోవచ్చు,. ఓపికను బట్టి వుంటుంది. మరీ ఓపిక ఎక్కువైపోతే ఒక చిన్న బాలయోగి అయిపోవచ్చు. మీకు అంతా ముమ్మడివరం బాలయోగి జ్ఞాపకం వచ్చివుంటారనుకుంటాను. ఆయన కాళ్ళు అట్ల బిగుసుకు పోయినాయి కూర్చొని కూర్చొని. ఆ స్థితిలో మనముండలేము. అది మనకు చెల్లదు.   we got to be active. So ఈ one hour timeలో ఏదైతే చెప్పారో అది చేస్తే చాలు. ఆ cleaning సాయంకాలము సమయము ఎప్పుడుంటుందో దాని ప్రకారము చేసుకొంటే సరిపోతుంది. ఆలోచనలు వస్తాయి. ఆలోచన లెటువంటివి వస్తాయనే దానిపైన ప్రశ్న వచ్చినప్పుడు, మొదట్లో యింతకుముందు నేను చెప్పినట్టు ధ్యానం చేసేటప్పుడు కాస్తంత శూన్యత కలుగుతుంది మన తక్కువతనం వల్ల. ఆ placeని మనలోవున్న

భావనలు పెళ్ళుబుకి పైకి వచ్చి నింపేస్తాయి. సాధారణంగా యివి జీవియొక్క వాంఛలుగాని కోరికలుగాని లేక తృష్ణలుగాని వీటిపైనే వుంటాయి. దీనినుంచి ఆయొక్క భావనలు అంతకంటే వున్నతమైన స్థితికి రావాలంటే, ప్రాణశరీరానికి సంబంధించిన, మానసిక శరీరానికి సంబంధించిన భావనలు ముందు వస్తాయి. తరువాత ముందు మనకు జీవికి సంబంధించినవి వస్తాయి. తరువాత ఈ రెండూ వస్తాయి. ఇవి వచ్చినప్పుడు మనకు తెలిసిపోయేదేమిటంటే మనయొక్క attachments ఎవరెవరికున్నాయి, ఏ attachment ఎక్కువ జ్ఞాపకము వస్తుంది అని గాని మీరు చూసుకొంటే ఆధ్యాత్మికంగా ఎదిగినప్పుడు మీకు కనబడేదేమిటంటే, యివికాకుండా సత్సంగీయుల గురించి భావనలు వస్తాయి. గురువుగారి వుపదేశాల గురించి భావనలు వస్తాయి. ఆయన వ్రాసిన కొన్ని వ్యాసాలు మనసుకు వచ్చి, ఇవి మనకు పూర్తిగా అవగాహనకు కాలేదే, ఈ యొక్క భావం తెలుసుకోవాలి, యింకొకరిని అడగాలి అని ఒక ఆలోచన కూడా మనకు రావచ్చు. ఇటువంటి ఆలోచనలు వస్తాయి అంటే మనకు భావనలు ఎదిగినాయి. ఒక జీవి స్థితిలో, పశు స్థితిలో వున్న భావనలు మనిషిగా మారుతాయి. తరువాత మన యొక్క ఆశయాలు మనసుకు వస్తాయి.

యింకాకూడా భగవంతుని గురించి ఆలోచిస్తున్నానేమిటి, భగవంతుడిలో కలిసిపోయేదెప్పుడు అనే భావన వస్తుంది. జీవిగా వుంటూ నిద్రపైన ఆలోచనలు పెట్టుకొని, నా పడక ఈ రోజు బాగుంటుందా లేదా అని ఆలోచించే వాడు నా భోజనము ఈ రోజు బాగుంటుందా లేదా అని ఆలోచించేవాడు అధికారమైతే వున్నది, భగవంతునితో లీనమైపోవాలనే కోరికైతే వుండడానికి తప్పులేదు కాని, అక్కడ ఆ వ్యక్తికి ఆ అర్హత లేదు. ఆ అర్హత మనము సంపాదించాలి. అది భావనలో ఎదుగుదలవల్ల వస్తుంది. భావనలో ఎదుగుదల ఎప్పుడు వస్తుందంటే మనయొక్క ధ్యేయాన్ని మన మనసులో clearగా పెట్టుకొంటే వస్తుంది. వేరేవేరే ఆలోచనలు వచ్చే అవకాశము లేదు. భోంచేసేటప్పుడు భోజనము చేయడమే అలవాటుగా పెట్టుకోవాలి. భగవంతునికి మనము కృతజ్ఞతతో ప్రార్థన చేసి భోంచెయ్యాలి. భోంచేసేటప్పుడు ఈ రోజు cricket match score ఎంత? లేక ఈ రోజు అసెంబ్లీలో debate ఏమిటి? అనే దానిపైన మనసు పెడితే, మీకు తిన్న అన్నము జీర్ణముగాక పోవచ్చు ఒకటి. కాని చాలా ముఖ్యముగా జరిగేదేమిటంటే ఆధ్యాత్మికంగా దెబ్బతింటారు. ఎందుకంటే, ఏఏ సమయాలు వుపయోగించుకొని భగవత్ పరంగా మన భావనలు మళ్ళించుకోవాలో, ఆ

సమయాలను మనము వినియోగించుకోవాలి. వినియోగించుకోకపోతే సాధారణంగా మీకు ధ్యానమప్పుడు కూడా అటువంటి ఆలోచనలే వస్తుంటాయి. భావనలు అన్నీ సమసిపోవాలనే స్థితిరాదు. కాని ప్రాణాహుతి వల్ల కావచ్చు లేక మీ ధ్యానములో మీ యొక్క progress వల్ల కావచ్చు. కొన్ని సమయాలలో కొంత సేపు మీకు ఎటువంటి భావనలు లేక, time concept తెలియక, time కూడా మనకు తెలియదు. Space మనము ఎక్కడున్నామో తెలియదు. అటువంటి స్థితులు వస్తాయి. కాని అవి కొద్దిసేపు మాత్రమే వుంటాయి. ఈ కొద్దిసేపు మాత్రమే వుంటాయనే అవగాహన గాని మీకు వస్తే మీరు అంతగా బాధ పడరు. నిరంతరము అలాగ వుండాలని ఎవరో చెప్పినారని మీరు విన్నారు కాబట్టి, అవి వదిలించుకోవలసిన బాధ్యత కూడా మీదే. అది విజ్ఞానమయ కోశములో వున్న ఒక క్లేశము వదిలించుకోండి. వదిలించుకొంటే యిటువంటి బాధ వుండదు.

6. మనకు ఇవ్వబడిన స్థితిని స్వంతము చేసుకొనుట ఎట్లు? ఆ స్థితిని అర్థము చేసుకొనుట ఎట్లు?

జ. ఆధ్యాత్మిక స్థితులలో చాలా మొట్టమొదటిగా మనకు రావలసింది ఈ వైరాగ్యమనే భావన. ఈ వైరాగ్యమనే దానిపైన కూడా మనకు ఆ due attachment వుండాలి. అది భగవంతునిపరంగా ఎక్కువగా వుండాలి అనేది morning కూడా చెప్పడం జరిగింది. ఈ due attachment అనేది develop అయిందా లేక చాల undue గా attach అయి వున్నానా అనేది ఎవరికి వాళ్ళు వ్యక్తిగతంగా తెలుసుకోవలసిన విషయమేగాని, యితరులు దాన్ని judge చేయలేరు. కాని ఈ వైరాగ్యమనేది తప్పకుండా రావాలి. వైరాగ్యము రావడానికి ఈ సిద్ధాంతములో వున్నంత అవకాశం వేరే దాన్లో లేదు. ఎందుకంటే అక్కడ ఏ బుద్ధుడి మాదిరో, ఒక శవము పోతుంటే చూసి మనము కూడా యిట్ల అయిపోతామేమోనని ఒక శ్మశాన వైరాగ్యం పెంచుకోవడం. కష్టమువుంది కాబట్టి, జీవితములో కష్టమనేది వస్తుంది. జననమనేది వుంది, మరణమనేది వుంది దీని గురించి చూడాలి అని చెప్పేసి, యిటువంటి ఆలోచనలు చేసి, వాటిలో పక్వము చెంది, ఈ జన్మానికి యిట్లానే జరుగుతుంటాయి ప్రయోజనమేమి లేదని, ఒక విధమైన వైరాగ్యమనేది అలవడుతుందని, సదా మననం చేసి, పెద్దలు చెప్పారు అని చెప్పేసేసి, వైరాగ్యాన్ని మననం ద్వారా సిద్ధింప జేసికొంటారు. మనము

యిక్కడ మన సిద్ధాంతములో ఎప్పుడైతే శూన్యస్థితిని, అభావన స్థితిని మీకు ధ్యానసమయములో అనుగ్రహింపబడుతుందో, ఆ అనుగ్రహం మిమ్మల్ని ఏంచేస్తుందంటే మరి నిజంగా ఏమిలేము కదా, మనకు ఎందుకు ఈ attachment అనేది వస్తుంది. అప్పుడు నిజానికి చెప్పదలచుకుంటే ఈశావాశ్య వుపనిషత్తులలో మొదటి పదంకూడా అప్పుడే అర్థం అవుతుంది. "ఈశావాశ్య మిదం సర్వం'' అనే మాటకు అర్థం అప్పుడే తెలుసొస్తుంది. అంతా ఆయన్దే, భగవంతునిది, మనదేముంది అనే feeling వస్తుంది. భగవంతుడు అనేది ఒక వ్యక్తి కాదు, ఒక చైతన్యము అనే భావనతో మనము వున్నాము కాబట్టి, యింకా చాలా సులభంగా అర్థమవుతుంది మనకు. మనకు మనదంటూ ఏమీలేదు యిక్కడ అనే ఒక జ్ఞానము వచ్చినప్పుడు, మన దగ్గరవున్నది చాలా జాగ్రత్తగా వినియోగించి, దాన్ని పదిరెట్లు పెంచి, యితరులకి వుపయోగార్థము ఖర్చు పెట్టడమనేది మనయొక్క duty as a trustee. Trustee అంటే మన దగ్గర యిచ్చారు పది రూపాయలు, భద్రంగా trust క్రింద పెట్టాను అని చెప్పేసేసి అంటే అది trustee క్రింద రాదు. పదిరూపాయలిచ్చినదాన్ని, వంద రూపాయలు చేయవలసిన అవసరం నీకే వుంది. దాన్ని plan చేయాలి. ఆ వంద రూపాయలు చేసి నీకు జమ

కట్టుకోకూడదు. ఇతరులకు ఖర్చు పెట్టాలి. Trustee అంటే ఎప్పుడూకూడా ఒక పెద్ద ధనాన్ని మనకు యిచ్చినప్పుడు యితరులకు వుపయోగించేటట్టు చేయడమే మన duty. పిల్లలను పెంచాలి. Trustee క్రింద మనకు యిచ్చారు కాబట్టి మనం పెంచాలి. పెంచి వాళ్ళు సంఘానికి వుపయోగపడేటట్లు చేసి, ఆధ్యాత్మికంగా ఎదిగేటట్లుచేసి మనయొక్క duty మనం తీర్చుకోవాలి.

7. స్థితిని స్వంతము చేసుకొనుట ఎట్లు? (How to ownup the condition?)

జ. ఈ ఆధ్యాత్మిక స్థితుల్లో ఎప్పుడూ వైరాగ్యము గురించి కాస్తంత ఎక్కువే మాట్లాడాము. ఇట్లాగే వివేకము. తరువాత మనము ఒకరిపైన ఒకరము ఆధారపడివున్నాము, భగవంతునిపైన మనము ఆధారపడి వున్నాము అనే జ్ఞానము తరువాత భగవంతునిమీద కలిగే భక్తి తరువాత శరణత్వము, పూర్తిగా నాదేమీ కాదయ్యా అంతా నువ్వే అనే ఒక భావనతో వుండడము. ఇవన్నీ ఆధ్యాత్మిక స్థితులు. దీన్లో ఏ భావము మీకు ధ్యానము చేసేటప్పుడు ఎక్కువగా వచ్చిందో, ఎంతసేపు దానిపైన నిలకడగా వుండిందని గాని తెలిస్తే అది మీకు ధ్యాన సమయములో మీకు యివ్వబడిన అనుగ్రహము. That

is the condition. ఆ condition ఎట్ల ownup చేసుకొంటామంటే మననం ద్వారా. మనకు ఈ condition యిచ్చినారు ఈ రోజు. దీనికి తగినట్టు నేను behave చేయాలి, సదసత్ వివేకము అనేది ఈ రోజు వెలిసింది నా మనస్సులో. సదసత్ వివేకము వల్ల ఎట్ల ప్రవర్తించాలో అట్లాగ ప్రవర్తించాలేగాని, అవివేకిగా ప్రవర్తించరాదు. అర్థం చేసుకొనవలసిన concept ఏమిటంటే, మనయొక్క భావనలు, మనయొక్క ఆంతరంగిక స్థితిని తెలుపుతుంది. మన చర్యలు మన బహిర్గతమైన మన చిత్త వృత్తిని తెలుపుతుంది. వీటి రెండిటికి సమన్వయం కుదరాలి. అందుకనే Master అంటుంటారు inner and outer should become same అని. నీ భావనలు ఎట్ల వున్నాయో నీ చర్యలు కూడా అట్లాగే వుండాలి. అది owningup the condition అంటే. నీ భావనలు పరమోత్తమంగా వుండి, మన యొక్క చర్యలు అధమంగా వుండి లేకపోతే అ వుత్తమమైన స్థితి తెలుపకుండా అంతకంటే కాస్తంత తక్కువ స్థాయిలో పనిచేసిందంటే, outer and inner not in the same wavelength. How to ownup the condition అంటే ముందు తెలుసుకోవాలి మనకు ఏమివచ్చిందని. అంటే విశ్లేషణ చాలా ముఖ్యము. విశ్లేషణ రావాలంటే మాత్రము స్థితులగురించి

మీకు అవగాహన వుండాలి. దాని గురించి చాలా వ్రాశారు, మన సంస్థలో కూడా మనము వ్రాశాము. అన్నిటికంటే ముఖ్యంగా వ్రాసుకోదలుచుకున్నది, తెలుసుకోదలుచుకున్నది మీ హృదయంలో చూడండి. మీకు ఏ భావనలు వస్తున్నాయనేది మీకే తెలుస్తాయి. కూర్చొనేటప్పుడు మనకు హృదయంలో దివ్యజ్యోతి వుందని, ఆ వెలుగు కానరానిదనే భావంతో మనం కూర్చొంటాము కాబట్టి దానిపైనే మనము నిలకడగా వుండి, మొట్టమొదటగా మనకు అక్కడ తెలిసేదేమిటంటే అటువంటి భావన అంత సులభం కాదని. నాకు ఆ భావనలో మనసు కుదరలేదని complaint యివ్వడం సరికాదుకాని, కుదరలేదని తెలిసికొని మీయొక్క చిన్నతనాన్ని గాని మీరు ఒప్పుకొంటే, తలకాయ కాస్తంత వంచితే అప్పుడు ఆధ్యాత్మిక స్థితులు అవే వస్తాయి. అట్లాకాకుండా నేను ఈ ప్రయత్నం చేసినా నాకు ఈ స్థితి రాలేదు, నేను చూడలేకుండా పోతున్నాను అని చెప్పేవాళ్ళు, వాళ్లయొక్క స్వశక్తిపైన ఆధారపడేవాళ్ళు ఎక్కువ, వాళ్ళు పెద్దగా ఆధ్యాత్మికంగా ఎదగలేరు. మనయొక్క చర్య మనకు తప్పదు. మనము దినము మన యొక్క సాధన మనము చెయ్యాలి. ఎందుకు చెయ్యాలంటే అది గురువుగారియొక్క ఆదేశము కాబట్టి. దశాదేశములలో

మొదటిది ధ్యానము చెయ్యమని. ఆ ఆదేశము పాటించండి ముందు. తరువాత మిగతాదంత చెయ్యవచ్చు. ఆదేశము పాటించినప్పుడు దాని ప్రకారము మీరు మీ జీవితాన్ని మలచుకున్నారా లేదా మీ భావనలు దానికి తగినట్లు వున్నాయా లేదా అనేది మీకే తెలుస్తుంది.

8. కొన్ని సార్లు ధ్యానములో నాకు ఐహిక సంబంధమైన ఆలోచన పదేపదే నిరంతరాయముగ వచ్చుచుండును. ఈ సమస్యను అధిగమించుట ఎట్లు?

జ. Don't make any effort. Keep quiet. Meditationలో మనకు వచ్చే భావనలు పదేపదే వస్తున్నాయంటే అది చాలా ముఖ్యమైన విషయము. ఆ ముఖ్యమైన విషయము మీయొక్క అన్నమయకోశానికి సంబంధించినదా, ప్రాణమయకోశానికి సంబంధించినదా అనే అంతవరకే మీరు చూసుకోవాలి. ఎందుకంటే మనోమయ, విజ్ఞానమయ కోశాలలో సాధారణంగా మనకటువంటి problem రాదు. ఏదో పైథాగరస్‌కు వుండే problem, ఐన్‌స్టీన్ కుండే problem, న్యూటన్‌కు వుండే problem మనకుండదు. మనమా స్థితిలో ఎక్కడా లేము. నాకు తెలిసి యిక్కడున్న వాళ్ళు ఎవరూ లేరు ఆ స్థితిలో. స్నానం చేస్తున్నాడట పైథాగరస్ అక్కడ వచ్చింది ఆ

ధీరమ్. అక్కడ వచ్చింది అతని తలకాయలో. కనుక నిరంతరం అతని భావనలు ఏదో ఒక వున్నతమైన ఒక intellectual problem పైన మనసు వుండేది. మనకు అటివంటి బాధ లేదు.

మనకుండేది అన్నమయ కోశము లేక ప్రాణమయకోశానికి సంబంధించిన subject. ఈ భావనలే అదే పనిగా వస్తున్నాయి అనుకోండి, మీరు భోంచెయ్యలేదనే అనుకోండి, మీరు meditaitonకు కూర్చున్నారు అనుకోండి, భోజనంపైన, ఆకలిపైన మీ బుద్ధి పోతూనే వుంటుంది. అందుకని meditaion మానేసి కొంత భోంచేసిన తరువాత meditation చెయ్యండి. ఎందుకంటే క్షుద్బాధ వున్నప్పుడు meditaion కుదరదు. పిపాస వున్నప్పుడు కూడా ఎవరూ చేయలేరు. నీళ్ళు కావాలన్నప్పుడు నీళ్ళు త్రాగవలసిందే. అందుకని ఏమి చెబుతాము. Meditation చేసేటప్పుడు మరీ extremesలో వుండకూడదు. ఏది ఎక్కువ తినకూడదు, తక్కువ తినకూడదు. ఎక్కువ నిద్ర వుండకూడదు. తక్కువ నిద్ర వుండకూడదు. అన్నీకూడా balance చేసుకుంటూ వస్తే ధ్యానము కుదురుతుంది. అటువంటి పరిస్థితుల్లో మీకు అన్నమయ, ప్రాణమయ కోశము యొక్క భావనలు చిత్తవృత్తులుగా వుండవు. అప్పుడప్పుడు

వస్తుంటయి ఆ భావనలు. దాన్ని you can treat them as uninvited guests. పిలవని అతిథిగా వచ్చారు కాబట్టి. సరే వచ్చిపోతారు వదిలేసి. కాని యివిగాని మీలో అణగి వున్న ఒక కోరికగాని వుంటే ఈ రెండు కోశాలకు సంబంధించి కోరికలు అణగద్రొక్కబడివుంటే మాత్రము పదేపదే వస్తాయి. అప్పుడుకూడా solution ఏమిటంటే వూరికే వుండడమే. దానిని మీరు ఎక్కువగాని కదిపితే అది యింకా ఎక్కువ అవుతుంది. ప్రాణాహుతిద్వారా దాన్ని వదిలించు కోవచ్చు. Point B, & Point A meditationగాని మీరు correctగా చేస్తే యిటువంటి భావనలు మిమ్మల్ని విసిగించేంతగా వుండవు. లేకపోతే మనకు విసుగు పుడుతుంది. విసుగుపుట్టి ధ్యానమునుండి లేస్తాము. విసుగు పుట్టకుండా వుండాలంటే యివి రెండూ చేసుకుంటే చాలావరకు తగ్గుతాయి. అప్పుడూ తగ్గలేదనుకుంటే మాత్రము మీరు మూడు బిందువుల జపము గాని, నాలుగు బిందువుల జపముగ?ాని మీ ప్రశిక్షకుని అడిగి కొద్దిరోజులు practice చేస్తే you can get back to regular meditation. అంత తీవ్రస్థాయిలో సాధారణంగా వుండకపోవచ్చు. ఎప్పుడైతే మీరు ocean of Bliss లో కూర్చొని అది మిమ్ముల్ని క్షాళన చేస్తుందనే భావన ఒకటుంది చూశారా ఆ పద్ధతిగాని practice చేస్తే

సాధారణంగా అంత తీవ్రంగా మీకు మానసిక వ్యధ వుండదు. పదేపదే ఆలోచనలు వస్తాయి అనేటప్పుడు, సాయంకాలము మనము సినిమాకు పోదలచుకున్నాము 9 గంటలకు. నాలుగు గంటలకు మనము ధ్యానములో కూర్చొని, అబ్బాయిని పంపించాము వాడికి టిక్కెట్ దొరుకుతుందోలేదో, టిక్కెట్ పట్టుకొస్తాడో లేదో అనుకుంటే మాత్రం చాలా కష్టం. మీ నిర్ణయాలు మీరు తీసుకోవల్సివస్తే కొన్ని వదలుకోవలసి వస్తాయి. అందుకనే ఈ subjectకు వచ్చేసరికి కాస్తంత sacrifice కావాలి. మన ఆలోచనలు సాధారణంగా ఒక విషయంపైన పోయిందంటే, ఎందుకు పోయింది చెప్పండి. అదేమయినా లెక్కల ప్రశ్నా లేక సైన్స్ ప్రశ్నా. మనకు అటువంటివి రావు. భగవంతుని పరంగా వుండాలి. భగవంతునిపరంగా మనకుండాలంటే బాబూజీ గారి పుస్తకాలు చదువుకున్నా లేక యితరత్రా భాగవతభారత పుస్తకాలు చదువుకున్నా నష్టంలేదు. ఎందుకంటే అవి భగవత్ విషయంపైనే వుంటాయి. భారతానికి మన సాధనకి సంబంధంలేదు కాని భారతం చదవడం వల్ల తప్పని మాత్రం నేను చెప్పను. చదువు. మంచే చెప్పారు కదా అని విను. భగవత్పరంగా మన భావనలుండాలి. ఆ మననం అట్లాగే వుండాలి. మనం వున్నతమైన వ్యక్తులతోనే తిరగాలి.

లేకపోతే దుస్సాంగత్యము వల్ల వచ్చే భావనలు తప్పకుండా మిమ్ములను చెడుపుతాయి. దాంట్లో కుర్రాళ్ళు కాస్త careful గానే చూసుకోవాలి. You should know your company. కొంతమంది నాకు వ్రాశారు. కొంతమంది నేను వద్దన్నా నా రూములోకి వచ్చి నానా గందరగోళం చేస్తుంటారు, ఏమి చెయ్యాలి అన్నాడు. ఏంచేస్తారు వాళ్ళకి నిర్మొహమాటంగా లోపలకు రావద్దని చెప్పాలి. ఏమి చేస్తాం సార్ నాకు కోపం వుండకూడదు కదా అంటే ఎందుకుండకూడదు. తప్పుచేసినప్పుడు తప్పకుండ వుండాలి. తేలు వచ్చికుడుతానంటే దాన్ని బయటకు పంపించేయాల్సిందే కదా. లేదు తల్లి నీవు నాలుగు సార్లు కుట్టు, నా యొక్క ఓపికతనాన్ని నీకు తెలియజేస్తాను అని అంటే, అ చర్యను try చేయి అని అంటాను. సత్సంగాన్ని పుస్తకంద్వారా గాని, వ్యక్తిగతంద్వారా గాని అలవరచుకొని మనం సాధారణంగా మన ధ్యేయంగాని మనస్సులో పెట్టుకొంటే మన duties, responsibilities గృహస్తు ఏమిచెయ్యాలో అవి చేస్తుంటే సాధారణంగా అటువంటి వృత్తులు రావు. ఒకటి రెండు వస్తే మనకు వచ్చే నష్టమేమీ లేదు. You can brush it aside.

9. మననం చేసుకొనుట మరియు పదేపదే ఆలోచించుట. (Contemplation and broodingness.)

జ. జరిగిపోయిన విషయంపైన ఆలోచించడం అవివేకం. దాని వల్ల ఎవరూ ఏమి సాధించి లేదు. అటువంటి అవివేకమైన పని మనంగాని చేస్తే, మనకు వచ్చేదేమిటంటే ఒక వ్యక్తిపైన దురభిప్రాయము. తప్పే చేసుండవచ్చు మరి మన్నించగల స్థితిలోనే అయివుంటుంది ఏ తప్పయినాగాని మొదట్లో. ఎప్పుడయితే brood చేస్తామో, లేకపోతే దానిగురించి పదేపదే ఆలోచిస్తామో, ఆ విషయం ఎప్పుడో జరిగిపోయింది. నిన్న గావచ్చు, మొన్న గావచ్చు, ఒక నెలగావచ్చు, ఒక సంవత్సరం గావచ్చు. అది మనస్సుకు పదేపదే వచ్చి మిమ్మల్ని ఒక విధమైన prejudiceకు గురిచేస్తుంది. Hatred develop అవుతుంది, Enemity develop అవుతుంది. దీని వల్ల వచ్చేదేమిటి? ఇతర negative emotions. Negative emotions can kill your soul, you can never be happy with this negative emotions. Happyగా వుండాలంటే positive emotions వుండాలి. Brooding వల్ల జరిగే తప్పేమిటంటే యిటువంటి negative emotions develop అవుతాయి. Brooding nature

మానుకోండి, gloominess మానుకోండి. ప్రయత్నపూర్వకంగా మారవచ్చు. కాని ఎప్పుడయితే మీ యొక్క అహంకారం ఎక్కువగా వుంటుందో మీరు చేసిందే సరైనదనే భావన మీలో వుంటుందో ఇతరులను మీరు బేరీజు వేసికొని వారు చేసింది తప్పనే భావన మీలో వుంటుందో brooding అంత సులభంగా పోదు. Meditaion experienceలో మనయొక్క తక్కువదన్నాన్ని మనంగాని మనస్సులో పెట్టుకొంటే, శూన్యభావాన్ని, మనం అనుభవించినదాన్ని మన మనస్సులో పెట్టుకొంటే, ఏ వ్యక్తికి మీరు importance యివ్వలేదో, మంచికిగాని, చెడుకుగాని, ఆ రెండూ లేనప్పుడు brooding అనేది వుండదు. Brooding is a worst mental disease, get rid of it. Contemplation వేరే, brooding వేరే. ఒక వున్నత భావంపైన మనయొక్క మనస్సు లగ్నంచేసి, పదేపదే మననం చేయడమనేది ఆ యొక్క భావంపైన మన మనస్సు స్థిరంగా వుండేటట్టు చేస్తుంది. అది మననం, contemplation.

* * *

Determination

- Pujya Babuji Maharaj

What I want is that all of you rise as sun of spirituality!

But how is it possible?
When you do not let the shadow of earth eclipse the sun

And when that is possible?
When you orbit in such a way as your movement be direct.

How to find this orbit? How to move direct?
By keeping the destination in full view.

How to remember the destination?
By becoming one with it

And when can a person be one with that?
When you lose yourself.

And how to lose oneself?
By bearing no other thought in the heart than that

And how is that possible?
By practice

How practice is possible?
Through love and interest.

How love and interest can be engendered?
By remembering constantly.
And how constant remembrance be cultivated?
Through determination.

How determination is possible?
When we gird up our loins to sacrifice our pleasures and to shake off idleness.

CONSTANT REMEMBRANCE

I remained very happy in your company. When all of my associates gather at one spot. It becomes a temple for me and it is their duty to make their hearts as the temple themselves. I am happy that all of you follow the meditation prescribed; but there are a few who remain non-attached after the meditation is over. They forget the idea of God and begin to remember themselves throughout the light of the Sun. It is their work to shape themselves for the Divine purpose. At its start if they think that this is our Mission and our God then they will be helped much in His remembrance.

- Pujya Babuji Maharaj

-